

Γιώτα Κ. Αλεξάνδρου

Αχιλλέας Ραζής

Όταν παίζαμε
για τη νίκη,
καραγκιόζη μου

ΕΛΛΗΝΟΕΚΔΟΤΙΚΗ

– Διαβατάρικες σκιές στο σεντόνι της ζωής είμαστε έλεγε συχνά ο πατέρας.
Ας πορευόμαστε με γέλιο και τραγούδι. Κι όποτε σκοτεινιάζει ολότελα,
χορό θα στήνουμε με το σκοτάδι. Αβάντι, μαέστρο!
φώναζε γελώντας κι άρπαζε την αγαπημένη του φιγούρα.

Κι εγώ, με ένα νεύμα του, βοηθός σωστός, βρισκόμουν πίσω απ' το πανί.
–Παίξενα χορέψει η ξυπόλυτη οικογένεια! πρόσταζε ο Καραγκιόζης.
Κυρίες, κύριοι και αγαπημένα μου παιδιά, η παράσταση αρχίζει.
Θα φάμε, θα πιούμε και νηστικοί θα κοιμηθούμε.

Και τότε άρχιζαν να παρελαύνουν στον μπερντέ οι γνωστές σκιές
και να γελάνε μέχρι και τα... μουστάκια μας με τα καμώματά τους.

Γινόμεν δώδεκα εκείνη τη μέρα του Οκτώβρη που το
σεντόνι όλων μας γέμισε ξαφνικά σκιές άγνωστες κι
απειλητικές.

Είναι ακόμα νύχτα όταν οι σειρήνες κλέβουν τον ύπνο μας.
Στριγκλίζουν σαν ζώο λαβωμένο και σταματημό δεν έχουν.
Βγαίνουμε στα μπαλκόνια και κοιτάμε ανήσυχοι
μια τον δρόμο και μια τον ουρανό.

«Εδώ Ραδιοφωνικός Σταθμός Αθηνών. Μεταδίδομεν το πρώτον ανακοινωθέν
του Ελληνικού Γενικού Στρατηγείου. Αι ιταλικά στρατιωτικά δυνάμεις
προσβάλλουν από της 5ης και 30 πρωινής της σήμερον τα ημέτερα τμήματα
προκαλύψεως της ελληνοαλβανικής μεθορίου.
Αι ημέτεραι δυνάμεις αμύνονται του πατρίου εδάφους.»
– Ξυπνήστε, Κολλητηράκια μου, έχουμε πόλεμο.

Εγώ κι ο πατέρας κατευθυνόμαστε προς το Σύνταγμα με τα πόδια.
Η μητέρα κι ο Ντίνος μένουν στο σπίτι.
Μια βροχή από «Όχι!» και «Ζήτω!» ποτίζει το κέντρο της Αθήνας.
Οι καμπάνες συνοδεύουν τις φωνές μας,
μπλέκονται με τις σειρήνες σ' αυτό το παράξενο γλέντι.
«Όλοι στον πόλεμο!»

Η επόμενη μέρα παίρνει μακριά μας τον πατέρα.

Ο πατέρας είχε πάντα έναν κόκκινο ήλιο στο στόμα
κι ένα ασημένιο φεγγάρι στα μαλλιά.

Τώρα το φεγγάρι φορά ένα δίκοχο χακί.

Η χλαίνη, ριγμένη πρόχειρα στους ώμους του, συμπληρώνει τη στολή.

Στέκεται στο κατώφλι.

Περήφανος και χαμογελαστός, με τον Καραγκιόζη στο χέρι.

Η τελευταία μας παράσταση.

– Σβούρα, να προσέχεις τη μάνα σου, την Αγλαΐα, και τ' αδέρφια σου.

– Λευτέρη, να προσέχεις τη μάνα σου και τον αδερφό σου.

Εσύ είσαι ο άντρας του σπιτιού τώρα.

Είναι περίεργο πώς γίνεσαι από παιδί άντρας σε μια μόνο μέρα...

Βγάζω τον μεγάλο σταυρό, δώρο του νονού μου.

– Να σε φυλάει, πατέρα, ώσπου να έρθεις πάλι κοντά μας.

Με αγκαλιάζει. Βγάζει από την τσέπη του το ρολόι του παππού.

Δεν το αποχωρίζεται ποτέ.

– Να μου το προσέχεις, παλικάρι μου, μέχρι να γυρίσω.

– Πατέρα, λέει ο Σβούρας, πάρε την καραμούζα μου

να κουφάνεις τους Ιταλούς.

Πάρε και τη βρομούσα μου, να είναι διπλή η επίθεση.

– Τισαΐνι έχω εγώ λέει ο Καραγκιόζης

και του δίνει μια φάπα συγκινημένος.

